

Set med vores øjne har regeringens forslag den ulempe, at den bisidder, som barnet eller den unge herefter selv skal kunne vælge at medbringe til samtaler f.eks. med sin sagsbehandler, bare skal være et menneske over 15 år, der har en ren straffeattest. Man skal jo vide, at de her sager er svære, at det er en kompleks lovgivning og det ofte er børn og unge, der står i en meget udsat livssituation. Her ser vi gerne, at vi kvalificerer bisidderordningen endnu mere, så det selvfølgelig ikke bare skal være et ungt menneske, men et voksent menneske. Det har vi desværre ikke kunnet få flertal for.

Til gengæld får vi nu en revision lagt ind i lovgivningen, så vi løbende kan følge med i, om den her bisidderudvidelse er tilstrækkelig. Jeg tror ikke, at det vil vise sig at være sådan, og det er godt, at vi har fået sat en revisionsbestemmelse ind.

Dernæst vil jeg gerne påpege, at vi i det oprindelige lovforslag synes, at forældremyndighedsindehaveren så at sige havde fået for megen indflydelse på sagsforløbet, og vi er meget glade for, at vi nu med bred politisk opbakning sikrer os, at det selvfølgelig ikke er forældremyndighedsindehaveren, der skal bestemme, hvem den unge eller barnet vælger som sin bisidder.

Sidst, men ikke mindst, er vi altså i den situation i Danmark, at der hvert eneste år fødes mange børn med meget alvorlige skader som konsekvens af mors misbrug undervejs i graviditeten. Derfor er det helt rigtigt at sætte fokus på, at flere af vores misbrugende gravide selvfølgelig skal i behandling, og at det skal være et behandlingsforløb, der er sådan indrettet, at skrider fundamentet undervejs, skal det også være muligt at tilbageholde den gravide.

Men det er altså Folketingets meget, meget store forpligtelse at sørge for, at der er de rigtige behandlingstilbud til den her gruppe af gravide. Her vil jeg bare understrege, at vi i hvert fald fra Socialdemokratiets side vil følge det meget nøje, og er der ikke de behandlingstilbud, der skal til, synes vi, at Folketinget i bred enighed meget snart skal sørge for at få tilvejebragt de behandlingstilbud, der er nødvendige.

Kl. 13.55

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal takke for opbakningen til lovforslaget og også til de stillede ændringsforslag – vi har jo haft nogle gode drøftelser i den anledning – og så blot begrunde, hvorfor jeg ikke synes, at det

er en god idé at løfte aldersgrænsen fra de 15 år til de 18 år.

Jeg synes, at det helt afgørende er, at man kan vælge en person, som man har tillid til, som man går godt i spænd med, og her er det ikke så afgørende, om vedkommende er 15 eller 18 år. Det, der skal vægtes, er, at det er en, der kan være en god støtte i den situation. Når 15-årsalderen er valgt, er det, fordi det er fra den alder, vedkommende kan stilles til ansvar efter straffelovens § 152, hvis tavshedspligten brydes.

Jeg vil også sige, at det ikke mindst er de meldinger, der er kommet fra praksisfeltet, der har været medvirkende til, at vi siger, at det er en 15-årsaldersgrænse. Man kan se, at det mange gange er en ven, de gerne vil have med som støt-teperson.

Nu følger vi lovgivningen og ser, hvordan det udvikler sig, og samler erfaringerne op. Der er jo indsat den revisionsbestemmelse, som fru Mette Frederiksen også omtalte.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det er jo herligt, at vi har en minister på en del af børneområdet, der altid tager ordet, når vi har debat i Folketinget. Det kunne være, at familie- og forbrugerministeren skulle tage ved lære af socialministerens gode praksis, for vi skal selvfølgelig have debatten om væsentlige politiske spørgsmål her i Folketinget.

Hvad angår praksisfeltets tilbagemeldinger om bisidderfunktionen, har jeg i hvert fald hæftet mig ved, at Børns Vilkår meget klart har sagt, at de i lighed med os synes, at bisidderen selvfølgelig skal være 18 år.

Jeg er jo uenig med socialministeren, når socialministeren lægger op til, at barnet eller den unge skal kunne tage en ven med, og at det blot skal være en person, som barnet eller den unge føler sig tryk ved. Vi skal huske, at de her sager ofte er sager, hvor barnet skal anbringes uden for hjemmet. Det kan være børn og unge, der er ude i voldsom kriminalitet, mistrives og har store problemer, og der er det altså ikke først og fremmest en god ven, der er behov for, men et voksent menneske, der kan være med til at vejlede og fungere som en stærk person for barnet i den pågældende situation.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Inden jeg går videre, vil jeg indskærpe, at samtaler med mobiltelefon i Folketingssalen ikke er